

Літературно-мистецька сторінка

Лірична сповідь

***

Так хочу я для тебе прокидатись,
Так хочу я для тебе посміхатись,
Бо ти для мене сонце, місяць і зоря,
Бо ти для мене літо, осінь і весна,
Бо ти для мене рік, година — все життя...

***

Які незгоди нас би не спіткали,
Я повертатимусь до тебе знов,
Щоб твої мужні руки пригортали
І голос вуст твоїх тривожив кров.
Як проти нас повстане світ, як ніч,
Візьму я меч, боротимусь, як вмію.
Кохання наше — це незламна річ,
І проти нього немає протидії
Про нього можу закричати на цілий світ,
Та хочу лиш тобі прошепотіти.

***

Це відчуття, що ніби обіймаєш...
Це відчуття, що ніби пригортаєш...
Та це мара, лиш сон, лиш сподівання:
Вже згасло, мов свіча, твоє кохання.
Лишилися думки про те, як все було...
Було усе: і зорі, і свічки, й признання.
В моїх рядках — твоє кохання.
Ти вже перегорнув оцю сторінку,
А я ще на полях пишу слова.
Ти обіймаєш зовсім іншу жінку,
А я шукаю ту, ким я була.
Не знаю, чи згубила, чи віддала...
Та ні, крила свої тобі подарувала.
Отак стою, безкрила, бездиханна,
І ніби помираю від твого капкана.
Стою на станції, одна я на пероні —
Та ти вже не чекаєш у вагоні.

***

Без тебе я — не я.
Бо ти мій вітер і моя земля.
Бо ти мої страждання й перемога,
Бо ти мій мир, моя війна.
Бо ти мій злодій, ти і мій герой,
Бо ти моя вода і мій вогонь,
Цей світ прекрасний, коли в нім є ти.
Без тебе існування неможливе,
Тебе кохаю, одного тебе.
А ти кохай мене,
І більше вже нічого не потрібно,
Бо ти моє багатство із багатств,
З тобою — я здорова і щаслива.
Цьому пояснення одне —
Для тебе я кохана і єдина.

***

Тобі вірші пишу, тобі присвячую поеми,
Для тебе я доводжу теореми,
Для тебе я співаю всі пісні,
І образ твій завжди в моєму сні.
У кожному з романів ти — герой.
Для мене ти і лицар, і ковбой.
Ти мій мажор, ти мій мінор.
Ти і розбійник, і сеньйор.
Водночас ти і раб, і імператор,
Для мене демократ ти і диктатор.
Ти — хліб, вода і сіль.
Ти — радість і страждання, й біль.
Моя ти смерть, моє ти воскресіння.
Ти плід мій і моє коріння.
Мета мого життя — це ти.
З тобою хочу бути назавжди!

Марія ПАСЕВИЧ народилася в селі Кривчики Збаразького району Тернопільської області. Після закінчення з відзнакою місцевої школи поступила до Кременецького педагогічного коледжу. Студентка 41-Ток групи. Серед захоплень — математика, журналістика, психологія, а також поезія. Вірші почала писати з 12 років. Тематика — про природу, людські стосунки, перші почуття. Мрія — жити і працювати в Україні, стати відомим письменником і справжнім учителем, можливо, й Міністром освіти, тому що має багато гарних ідей щодо освітніх реформ і чудові лідерські здібності.

***

Коли проходжу біля тебе поряд,
Стараюсь заховати я свій погляд.
Коли я бачу, як ти іншу обіймаєш,
Здається, серденько моє ламаєш.
Від цього дійства хочу я сховатись
І з місця якось вмить зірватись.
А потім на частинки крається душа
І не одного напишу вірша.
Бо ти став музою моєю,
Всім океаном, і стрімкою течією.
Та зараз ти для іншої смієшся
І до тортур найтяжчих ти вдаєшся.
Чекаю я, коли зізнаєшся мені,
Бо знаєш, що горю в твоїм вогні
І все жду зустрічі з тобою,
Лишаючись кохання нашого рабою.

***

Я думала, що разом ми назавжди,
Та все ж не приховав ти правди.
Розлуки нам прийшов вже час —
Вогонь кохання нашого погас.
Посміхаєшся ніжно ти вже не мені,
Не для мене горять твої очі ясні.
Серце вже рветься моє із грудей,
Більш не відкрию твоїх я дверей.
Забути цього вже ніколи не зможу.
Відкрию скриньку і туди вже зложу.
Тепер ключі від серця я сховаю,
А хто відкриє, вже не знаю.
Та помилку свою не повторю,
Ту, що я тебе люблю...

***

У цей весняний час
Уже немає Нас.
Ти втратив шанс, свою удачу,
І я тобі ніколи не пробачу.
Тобі я серце своє віддала,
І душу пред тобою роздягла.
У цьому раунді кохання я програла
І пісню нашу відспівала.
Можливо, ти ще будеш повертатись,
Та все одно надійде час розстатись.
Ти вибрав не мене. Це помилка життя.
Лишив розчавленими почуття.
Тобі давала все найкраще —
Лишив мені усе пропаще.
Я знаю, ще заграє серця скрипка
І змусить душу ніжно розцвісти,
Та скрипалем, повір, будеш не ти...

***

Признаюсь я, напевно, лиш собі,
Що закохалася у нього до нестями.
Мені тоді відкрились океани
Його очима я шукаю у юрбі.
Він з янголів, що ходять по землі.
У гороскопі з ним знаходжу схожість.
Вже постать ця вписалась у душі:
Цей стан, усмішка, мужні плечі
Пред цим кидаю всі свої мечі.
У цих очах щоразу тону,
Заради них зрелась би й трону.
А серце вже вискакує з грудей,
Коли він посміхнеться між людей.
Він кисень мій, без нього в серці спрага.
Він те, чого я хочу й прагну.

***

Запав юнак у душу,
Схитнув мою постіпину тишу
Почав з'являтися уві сні,
В реальності являється мені.
Не знаю, чим ти вразив серце:
Чи очі, що немов гірське джерельце,
Чи щира усмішка твоя,
Чи стан, як у книжкового героя...
Не знаю, чим — та полонив!
Так хочу, щоб до мене подзвонив.

***

Коли я чую твоє ім'я,
Розгоряється в серці моїм полум'я
І так з грудей назовні рветься,
Коли ж твоє на поклик озветься?
Думка моя лише до тебе лине,
Душа тебе ніколи не покине.
Можливо, у минулому житті
Ми за кохання були вбиті.
Та зараз вже ніхто не проти,
Чаклунки тут не звярять привороти,
Негідники не викрадуть мене.
І почуття наше вже нас не омине.
Тобі боротися ні з ким не треба:
Тепер лиш ти — моя потреба.
У всі часи, на всі світи
Моє стремління — тільки ти...

